

a služební personál je podřízen gen. tajemníku, který je vedoucím úředníkem z. r., a že všichni zaměstnanci zeměd. rady mají býti jeho služebních příkazů a opatření poslušni. V dalších §§ této instrukce pak se stanoví služební povinnosti gen. tajemníka (§§ 53 a 54) a jeho postavení oproti personálu kancelářskému (§ 55).

Z této celé úpravy organizace kanceláře zeměd. rady je viděti, že postavení gen. tajemníka zeměd. rady pro Slov. není zajištěno zřízením (systemisací) určitého služebního místa jakožto takového, nýbrž že postavení jeho má toliko povahu funkční, a ježto z úpravy té nelze dovoditi, že by některému úředníku na výkon funkce té byl zabezpečen právní a před nss-em stíhatelný nárok, nutno dospěti k závěru, že pověření funkcí gen. tajemníka je pouhým aktem interním. Posuzuje-li se daný případ s těchto hledisek, dospívá nss k těmto závěrům:

Jak je patrné z děje, bylo st-li podle dekretu z 27. července 1929 uděleno služební místo 3. platové stupnice v systemisovaném stavu zaměstnanců z. r. p. S., kategorie úředníků zemědělské technické služby se služebním přidělením v presidiu z. r. p. S. s tím, že úřední titul bude upraven dodatečně, a že st-lovo postavení jako vedoucího úředníka z. r. se tím nezmění. Úřední titul »vrchního zemědělského rady« určen byl st-li dekretem z 20. října 1932. I z dekretu z 27. července 1929 je patrné, že st-li nebylo zabezpečeno postavení »gen. tajemníka« jakožto právo, charakterisující jeho služební místo ve 3. platové stupnici, jemu právě propůjčované, nýbrž že mu bylo sděleno jen tolik, že st-lovo postavení jakožto vedoucího úředníka se tím nezmění a že tedy dekretem tím byla st-li nadále ponechána jen služební jeho funkce.

Jestliže tedy výbor z. r. p. S. opíraje se o výnosy min. zeměd. č. nař. usnesením vyslovil, že zprošťuje st-le funkce gen. tajemníka a ustanovuje ho současně přednostou samostatného presidiálního oddělení, neprovedl ani nezměnil tím žádné jmenování st-lovo, nezměnil také nic na právech, která pro st-le s propůjčeným systemisovaným služebním místem 3. plat. stupnice jsou spojena, nýbrž zbavil ho pouze úřední funkce, na jejíž výkon st-l nemá subj. práva. Tvrdí-li tedy stížnost, že výbor zeměd. rady nemohl »jmenování« st-le provést sám o sobě a že st-lovo služební postavení změnil in peius, nelze jí přiznati důvodnosti, ježto nějakého subj. práva st-lova se výbor z. r. nedotkl. Ke změně úřední funkce st-lovy pak byl výbor ve smyslu § 9 vl. nař. č. 305/1920 Sb. a § 22 jedn. ř. oprávněn.

Nss nemohl tedy shledati, že nař. rozhodnutím bylo zasaženo do subj. práv st-lových, která nss jedině je povolán chrániti, a musil proto stížnost pro její bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 12.008.

O b e c n í d á v k y: I. Provozování filmu, prohlášeného za kulturně-výchovný, je osvobozeno od dávky ze zábav, třebaž je promítán činilem jiným než školami, úřady nebo podniky vědeckými a uměleckými a třebaž se při tom vybírá vstupné. — II. Zruší-li úřad v postupu in-

**stancí platební rozkaz, vydaný obcí na dávku ze zábav, není obec, vra-
cejíc zaplacenou dávku, povinna zaplatiti straně »zákonný úrok«.**

(Nález ze dne 5. září 1935 č. 17.238/35.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 2874/23, 3943/24; ad II. srov. Boh. A 2649/23, 7104/28.

Věc: Město P. proti okresnímu úřadu v Děčíně o dávku ze zábav.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím bylo uloženo vrátiti i zákonné úroky ze zaplacené dávky, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním rozkazem z 29. října 1932 vyměřil starosta města P. tělocvičné jednotě »Sokol« v P. dávku ze zábav za promítání zvukového filmu »Vězeň na Bezdězi« v »Elbhofkino« v P. Okr. úřad v Děčíně k odvolání tělocvičné jednoty »Sokol« platební rozkaz v postupu instančním nař. výměrem zrušil z důvodů obsažených ve výnosu zem. úřadu v Praze ze 13. března 1933, jímž byla vyřízena dozorčí stížnost obce z 3. listopadu 1932, a uložil obci, aby zaplacenou částku i se zákonnými úroky vrátila.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — — —

Žal. úřad, ztotožniv se s důvody cit. výnosu zem. úřadu, založil rozhodnutí své na právním názoru, že osvobození filmu, prohlášeného za kulturně-výchovný, od dávky ze zábav jest přiznati nejen filmům, které jsou pořádány subjekty v § 3 odst. 1 č. 1 prav. demonstrativně vypočtenými a zvláště charakterisovanými, nýbrž i filmům pořádaným subjekty jinými, jen když mají alespoň některý ze znaků subjektů demonstrativním výpočtem naznačených, tudíž i činiteli kulturně prospěšnými, dobročinnými a pod.

I stížnost uznává, že výpočet pořadatelů v § 3 odst. 1 č. 1 prav. není taxativní a že ani přednášky atd., pořádané jinými faktory nežli úřady, školami, vědeckými a uměleckými podniky, dávce nepodléhají, avšak jen tehdy, mají-li tyto podniky ráz podniků uvedených v cit. předpisu. Tento ráz nelze však podle stížnosti přiznati spolku »Sokol«, neboť tento spolek sleduje cíle, jichž ráz nelze klásti na roveň oněm účelům, které podle pravidel zakládají osvobození od dávky, a to tím méně, když spolek vybírá ze sporného filmu stejné vstupné jako z filmů jiných.

Otázkou, které podniky jsou osvobozeny od dávky ze zábav, zabýval se nss v nál. Boh. A 2874/23 a 3943/24 a dospěl tam k závěru, že předpis § 3 odst. 1 č. 1 prav. nevypočítává taxativně pořadatele podniků dávce nepodléhajících, nýbrž slovy »atd.« jasně naznačuje, že i podniky pořádané jinými činiteli než úřady, školami a podniky vědeckými a uměleckými, dávce nepodléhají, jen vyhovuje-li ten který jednotlivý podnik zásadně podmínce, že slouží výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím nebo vyučovacím. Záleží tedy jedině na rázu produkce, nikoliv na vlastnosti podnikatele.

V nál. Boh. A 2874/23 vyslovil pak nss, že okolnost, že se z nějakého podniku, který má jinak vlastnosti shora uvedené, požaduje vstupné,

resp. že se podnikem takovým sledují účely výdělečné, není na překážku osvobození od dávky, a posléze projevil v nář. Boh. A 10.102/32 názor, že za platnosti pravidel vl. nař. č. 143/22 Sb. ve znění vl. nař. č. 15/28 Sb. jest filmy, prohlášené censurou za kulturně-výchovné, vždycky pokládati za podnik ve smyslu § 3 odst. 1 č. 1 prav. osvobozený od dávky. Nss trvá i tu na těchto právních názorech.

Podle toho jest okolnost, jaké cíle sleduje celkově tělocvičná jednota »Sokol«, jakož i okolnost, že vybírala při promítání filmu »Vězeň na Bezděži« stejné vstupné jako při filmech jiných, pro daný spor právně bezvýznamna. Ježto pak není sporu o tom, že film ten byl prohlášen censurou za kulturně-výchovný, jest podle toho, co uvedeno, zrušení platebního rozkazu v souhlasu se zákonem.

Stížnost konečně namítá, že žal. úřad neprávem uložil obci, aby vrátila zaplacenou dávku se zákonnými úroky. Stížnosti bylo tu dáti za pravdu, ježto povinnost platiti úroky při platbách z titulů veřejnoprávních není nic samozřejmého, nýbrž nastává jen tehdy, je-li tak pro ten který obor práva veřejného výslovně předepsáno (viz Boh. A 2649/23, 7104/28 a j.). Pro obor dávky ze zábav takového předpisu není. Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud bylo jím uloženo vrátiti i zákonné úroky ze zaplacené dávky, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.009.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Ani podle dávk. pravidel č. 143/1922 Sb. nemá strana nároku na to, aby vyměřující úřad vzal za základ pro vyměření dávky obecnou hodnotu nemovitosti místo ceny, a to ani tehdy, jde-li o cenu zvláštní obliby.

(Nález ze dne 5. září 1935 č. 17.741/35.)

Prejudikatura: Boh. A 4966/25, 11.782/35.

Věc: František a Anna Š. v B. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Smlouvou ze 4. listopadu 1929 prodali st-lé pozemek č. kat. . . v B. za 6.000 Kč. V přiznání k dávce uvedli jako zcizovací cenu pozemku 6.000 Kč s tím, že tato cena není cenou obecnou, nýbrž cenou zvláštní obliby, a že obecná cena pozemku je pouze 3.000 Kč. Zem. inspektorát při výměře dávky vyšel ze zcizovací ceny 6.000 Kč podle smlouvy, a žal. úřad odvolání st-lů zamítl v poslední instanci nař. rozhodnutím v podstatě z důvodu, že jest věcí volného uvážení vyměřovacího úřadu, zda za podklad výměry vezme hodnoty či ceny, a že zcizovací cenou ve smyslu dávk. pravidel je vše to, čeho se zciziteli vzhledem k uzavření kupní smlouvy dostane, tedy v daném případě i částka 3.000 Kč, která podle tvrzení st-lů je úplatou za to, co kupující v budoucnosti získají zcelením a zaokrouhlením svého majetku.